

Arrest

nr. 187 445 van 23 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 september 2015 België is binnengekomen, diende op 18 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 31 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 18/09/2015

Overdracht CGVS: 09/03/2016

U werd op 14.09.2016 van 14:18 tot 18:30 op het CGVS gehoord, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester MARIS, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een sjiiitische moslim afkomstig uit Bagdad. In uw land van herkomst raakte u omwille van een werkgerelateerd incident in de problemen met de sjiiitische militie Saraya Al Salam (Vredesbrigades) hetgeen tot uw vertrek uit Irak leidde. Voordien werd u in 2006 het slachtoffer van een ontvoering waarbij u na een maand mits de betaling van losgeld werd vrijgelaten.

Vanaf 2012 werkte u voor het internetbedrijf genaamd VPN. Dit bedrijf staat onder leiding van algemeen directeur Ha. en is terug te vinden in 'Palestine straat' te Bagdad. Uw kennis, Hu., was er netwerkdirecteur.

Omdat het netwerk van VPN overbelast raakte en omdat u intussen een zekere expertise had opgebouwd bij VPN brachten Ha. en Hu. het idee aan om u in Karada een nieuwe vestiging van het bedrijf te laten openen. U ging hier op in en vanaf 1 januari 2014 startte u met uw eigen bedrijf dat actief was onder dezelfde naam VPN.

Het eerste VPN-bedrijf had een lopend contract met de tv-zender 'Farqadin', waar B. algemeen directeur was en Z. netwerkdirecteur. Zonder medeweten van de algemeen directeurs bestond het contract uit een ruildeal tussen de respectievelijke netwerkdirecteurs. In ruil voor gratis bandbreedte zou de tv-zender door middel van reclamespots het eerste VPN-bedrijf in de kijker zetten. Wanneer de algemeen directeurs op de hoogte raken van de ruildeal eisen beide dat ze betaald worden voor de levering van hun diensten en weigeren beide om te betalen voor de diensten van de andere. Het eerste VPN-bedrijf zet de dienstverlening stop waardoor de tv-zender de facto niet meer operationeel was.

Er kwam een akkoord tussen de netwerkdirecteurs, Hu. en Z., waarbij beslist werd dat de tv-zender een nieuw contract voor bandbreedte zou afsluiten bij het tweede VPN-bedrijf waar uzelf de verantwoordelijke was.

U sloot met Z. een contract van 18.000 Amerikaanse dollar af dat vanaf 1 januari 2015 van start ging. Nadat u één schijf van 3.000 dollar had ontvangen, incasseerde u nooit de rest van het verschuldigde bedrag. U belde hiervoor zonder resultaat naar het bedrijf. In juni 2015 ging u naar het bedrijf en sprak u met directeur B. die u liet weten dat u uw problemen met Z. diende op te lossen omdat hij het contract tekende.

Later diezelfde maand ging u opnieuw naar het bedrijf en ontstond er een schermutseling tussen u en Z. waarbij u in elkaar geslagen werd door de bewakingsagenten van de tv-zender.

Uw oom nam hierop contact op met algemeen directeur B. die omwille van de geweldpleging besliste om Z. te ontslaan.

Vervolgens werd u in juli 2015 door Z., die verbitterd was door zijn ontslag, twee keer telefonisch bedreigd. De situatie escaleerde nadien volledig wanneer op 14 augustus 2015 uw bedrijf, waar u tevens woonachtig was, in brand werd gestoken.

Rekening houdend met het feit dat Z. connecties heeft met de militie Saraya Al Salam besliste u om niet terug te gaan naar uw bedrijf maar vluchtte u daarentegen diezelfde dag nog naar Karbala waar netwerkdirecteur Hu. op dat moment verbleef. Die laatste werd eveneens telefonisch bedreigd door Z..

Op 23 augustus 2015 besliste u om het land definitief te verlaten. Op die dag ging u rechtstreeks naar de luchthaven van Bagdad waar u het vliegtuig nam naar Erbil. U bleef één nacht in Erbil en zette nadien uw reisweg verder door met een bus naar Turkije te gaan. Op 28 augustus 2015 maakte u vanuit Turkije met een rubberboot de oversteek naar Griekenland. Vanaf Griekenland vervolgde u via de balkanroute uw reisweg tot u in België aankwam op 13 september 2015. Vijf dagen later, op 18 september 2015, diende u in België een asielaanvraag in.

U had de volgende documenten mee ter staving van de asielaanvraag: nationaliteitsbewijs (o), identiteitskaart (o), twee examenkaarten (o), kaart kamer van koophandel (o), woonstkaart vader (k), bon forfaitaire vergoeding iphone (o), fotoreeks van uzelf in een kantoor (k), leveringscontract bandbreedte (o), drie transactiebewijzen (k), aanbevelingsbrief vorige werkgever (o), foto van herlaadkaarten (k), drie aankoopbonnen van computerwinkels (o), vier bonnen voor afname bandbreedte (o), huurcontract kantoorruimte (o), ontheemdenkaart vader (k), bevestiging registratie wijk Saidiya (k), doktersbriefje uit Bagdad (k), toestemming voor een verlofdag op school (k), infokaart voor ontheemden (o), diverse medische documenten naar aanleiding van uw ontvoering in 2006 (k), gedeeltelijke resultaten bloedonderzoek (o), medische vaststelling littekens (o), documenten die de reisweg bevestigen (o).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U haalde aan dat u omwille van werkgerelateerde problemen in een situatie van persoonlijke bedreiging terecht kwam. De verklaringen die u dienaangaande aflegde vertonen evenwel een gebrekkige logica waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt aangetast.

Hoewel u relatief onduidelijke verklaringen aflegde inzake de bedrijfsstructuur van VPN, blijkt uit uw verklaringen dat deze internetprovider enerzijds wel verschillende afdelingen heeft, maar dat het anderzijds nog steeds om één en hetzelfde bedrijf gaat. Door overbelasting van het moederbedrijf beslisten de directeurs van het eerste VPN-bedrijf een tweede vestiging te openen onder dezelfde naam op een andere plaats in Bagdad en zij droegen hierbij de verantwoordelijkheid over deze afdeling over aan u. Ondanks het feit dat u een zekere graad van vrijheid en zelfstandigheid genoot inzake het dagelijks bestuur, bevestigde u dat het eerste VPN-bedrijf het hoofdbedrijf bleef van de organisatie (CGVS p. 14). Deze hiërarchische verbondenheid werd door uzelf bovendien bevestigd doordat u verklaarde dat u als een soort tussenpersoon bandbreedte diende te kopen van het hoofdbedrijf (het eerste VPN-bedrijf) om het daarna door te verkopen aan klanten van u (CGVS p. 6 en 15-16).

In het licht van de voormelde bedrijfsstructuur zijn de verklaringen die u aflegde weinig logisch. U verklaarde immers dat er een probleem ontstond tussen het moederbedrijf VPN en de televisiezender Al Farqadin waarbij door beide partijen geweigerd werd om een vergoeding te betalen voor aan elkaar geleverde diensten. Volgens het contract dat werd opgesteld diende de televisiezender elke maand een bedrag te betalen aan het VPN-bedrijf waar u voor werkte. In totaal was Al Farqadin 15.000 Amerikaanse dollar verschuldigd aan VPN en aangezien Al Farqadin weigerde te betalen werd de internetvoorziening stopgezet waardoor de televisiezender de facto buiten dienst was (CGVS p. 22). De netwerkdirecteur van VPN, Hu., zou volgens u door deze situatie problemen hebben gekregen met de netwerkdirecteur van de televisiezender, Z. (CGVS p. 6). Merkwaardig genoeg verklaarde u vervolgens dat met name Hu. en Z. een akkoord vonden om VPN alsnog bandbreedte te laten leveren aan Al Farqadin. Zo werd er tussen die twee netwerkdirecteurs afgesproken dat u vanuit uw vestiging in Karada de levering zou verzorgen (CGVS p. 22).

Zodoende ontstaat, volgens uw verklaringen, de uiterst eigenaardige situatie dat VPN aanvankelijk de internetvoorziening aan Al Farqadin stopzet bij wijze van vergelding wegens niet-betaling voor geleverde diensten. Meteen daarna blijkt dan echter dat er in essentie een quasi identiek contract wordt opgesteld door VPN waarbij zij één van hun afdelingshoofden, uzelf, als tussenpersoon zouden inzetten om de bandbreedte te leveren.

Het is vooreerst erg opmerkelijk dat de netwerkdirecteur van VPN zich dermate vergevingsgezinds zou opstellen ten aanzien van een wanbetaler met een openstaand schuldsaldo van 15.000 dollar, zeker wanneer blijkt dat dit bedrijf hem in de problemen brengt en de afgesproken contactvoorwaarden schendt. De situatie wordt echter nog onwaarschijnlijker wanneer uit uw verklaringen blijkt dat diezelfde netwerkdirecteur nieuwe contractvoorstellen afsluit met de televisiezender Al Farqadin zonder dat er enige oplossing is gevonden voor het hierboven vermelde probleem.

Er kan ook opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat u, middels ondertekening van het nieuwe contract, akkoord ging om een contract van die omvang samen te ondertekenen met een partij die net voordien contractbreuk pleegde met uw moederbedrijf en een duidelijk pertinente wanbetaler was.

De verklaringen die u aflegde vertonen een dermate onlogisch karakter dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op losse schroeven komt te staan. Deze vaststelling wordt bovendien versterkt doordat u uw verklaringen evenmin aannemelijk kon maken op basis van documenten. Zo kan er in uw geval verwacht worden dat u, bijvoorbeeld, het contract dat werd afgesloten en door u werd getekend zou kunnen voorleggen aangezien dit een cruciaal aspect vormt binnen uw asielrelaas. U legde enkele aankoopbonnetjes uit computerwinkels voor, een aantal overschrijvingsformulieren en een contract waarin staat dat u internet zal afnemen van een ander bedrijf genaamd 'Ofouk al Shames'. Dergelijke documenten hebben geen enkele connectie met uw problemen en tonen bovendien ook, strikt genomen, niet aan dat u verantwoordelijk was over een afdeling van het bedrijf VPN. Inzake het verdere verloop van de bovenstaande situatie is er evenzeer sprake van een gebrek aan logica. De televisiezender was u, door het nieuwe contract dat zij met u afsloten, een bedrag verschuldigd van 18.000 dollar. U ontving bij aanvang van het contract een eerste schijf van 3.000 dollar uitbetaald (CGVS p. 22-23). Nadien werd echter nooit nog (een deel van) het resterende verschuldigde bedrag aan u overgemaakt (CGVS p. 27-28). Aangezien u uw bandbreedte zelf diende te kopen bij het moederbedrijf VPN is het opmerkelijk dat u slechts zeer beperkte inspanningen leverde om uw tegoeden terug te vorderen. Volgens uw verklaringen zou u gedurende de eerste vijf maanden van het zes maanden durende contract elke maand gebeld hebben naar het bedrijf (CGVS p. 27). Gezien het om erg grote bedragen gaat die met eigen middelen dienden te worden bekostigd is het opmerkelijk dat u geen andere stappen heeft ondernomen om het door u afgesloten contract te laten naleven (CGVS p. 28). Bovendien heeft u merkwaardig genoeg geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de levering van de bandbreedte stop te zetten bij niet-naleving van het contract, hetgeen uw moederbedrijf

wel heeft gedaan. U besloot daarentegen de internetvoorziening voor de volledige termijn van het contract onaangeroerd te laten. U verklaarde hierover dat u de bandbreedte toch al gekocht had en dat u er enkel schade zou van ondervinden indien u de internetvoorziening zou stopzetten (CGVS p. 28). Echter maakte u geen enkele melding van enige inspanning om in die periode, desnoods via het moederbedrijf, een andere afnemer voor de bandbreedte te zoeken hetgeen redelijkerwijs een optie kon geweest zijn.

Het was volgens uw verklaringen daarenboven de netwerkdirecteur van Al Farqadin zelf die u op de hoogte bracht van de stopzetting van het contract. Dit is eens te meer een opmerkelijke situatie binnen uw relaas. Volgens uw verklaringen werd u door uw belager Z. in juni, aan het einde van het lopende contract, opgebeld met de boodschap dat hij geen service meer wilde en dat hij internet van een ander bedrijf zou kopen (CGVS p. 27). Gezien Z. en diens televisiezender reeds een half jaar op uw kosten hun bedrijf draaiende hielden en geen aanstalten maakten om u voor de bandbreedte te vergoeden, is het opmerkelijk dat zij uit eigen beweging u zouden opbellen om de dienstverlening stop te zetten. De handelingen die zowel uzelf als uw afnemers stelden nadat het contract werd afgesloten en niet werd nageleefd zijn opnieuw dermate onlogisch dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten.

In elk geval kon worden vastgesteld dat u inzake de kern van uw asielrelaas verklaringen aflegde die op uiteenlopende punten een fundamenteel gebrek aan logica vertoonden. Uit dit alles blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u op meerdere vlakken in uw relaas tegenstrijdige verklaringen aflegde hetgeen het weinig geloofwaardige karakter van uw relaas dan ook verder bevestigt.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af inzake het tijdstip van het meest ingrijpende incidenten in uw relaas, namelijk de brandstichting in uw appartement waar u woonde en uw professionele activiteiten uitoefende. Dienaangaande verklaarde u bij DVZ: "Eind juli 2015 heeft Z. het bedrijf VPN in brand gestoken". (DVZ vragenlijst 3.5) Wanneer bij het CGVS gevraagd werd naar wanneer uw laatste werkdag was antwoordde u daarentegen: "14 mei 2015. Nee, sorry 14 augustus 2015 was mijn laatste dag. Op die dag werd mijn bedrijf in brand gestoken en op die dag ben ik naar karbala gegaan." (CGVS p. 17) Aangezien de brand de zeer concrete aanleiding van uw vlucht was en u diezelfde dag Bagdad ontvluchtte kan verwacht worden dat u met enige precisie kan aanduiden wanneer het incident plaatsvond. Wanneer u twee incoherente verklaringen aflegt met een discrepantie van meer dan een halve maand kan nog weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen ter zake. Bovendien kan terzijde nog vermeld worden dat u geen documenten voorlegde in het kader van de brand die werd gesticht in uw appartement, dat zich nochtans op slechts driehonderd meter afstand van de woonplaats van uw oom bevond (CGVS p. 23). Op het einde van het interview bij DVZ gaf u wel mee dat u foto's had ontvangen via de applicatie WhatsApp, doch legde u geen documenten in die zin voor. Geen rapport van de ordediensten die ter klaarblijkelijk ter plaatse zijn gekomen, geen foto's van de schade die werd toegebracht of enig ander document dat uw beweringen zou kunnen staven.

Voorts gaf u aan dat u in juni 2015 door bewakingsagenten in opdracht van Z. in elkaar werd geslagen toen u (uiteindelijk) naar het bedrijf ging om uw geld op te eisen. Kort voordien toen u een eerste keer ging werd u wandelen gestuurd door de algemeen directeur B. die u liet weten dat u zich tot Z., de onderhandelaar van het contract, diende te richten (CGVS 23, 26 27). Dienaangaande dient echter te worden opgemerkt dat u bij DVZ, waar u een relatief uitgebreide verklaring aflegde, op geen enkel moment melding maakte van de vechtpartij waar u het slachtoffer van werd. Nochtans kan verwacht worden dat u een dergelijk noemenswaardig persoonlijk trauma waarbij u door meerdere bewakingsagenten in elkaar werd geslagen logischerwijze zou vermeld hebben, te meer dit samen met de brand het meest frappante vervolgingsfeit betreft inzake de reden van uw vertrek uit Irak.

Naast de vastgestelde incoherenties betreffende de door u verklaarde vervolgingsfeiten legde u evenzeer incoherente verklaringen af aangaande het contract met Al Farqadin hetgeen de oorzaak van uw vervolgingsproblemen betreft. Zo verklaarde u bij DVZ dat u begon te werken bij het telecombedrijf VPN in 2012 en daar voegde u aan toe: "Ik heb hier zes maanden gewerkt. Ik kreeg de eerste maand een loon van 1.500 dollar uitbetaald. De volgende vijf maanden kreeg ik niets." Uit de verklaringen blijkt duidelijk dat deze loonderving aan de basis van uw vervolgingsproblemen lag (DVZ vragenlijst 3.5.) Bij het CGVS spreekt u vooreerst niet over een loon maar over een contract dat u met een klant zou hebben afgesloten. Bovendien handelt dat contract van zes maanden over de periode vanaf 1 januari 2015 waarbij u een bedrag van 3.000 dollar ontving en de volgende vijf maanden niets meer van het resterende bedrag van 15.000 dollar te zien kreeg (CGVS p. 22). Los van het contextuele verschil inzake het verschuldigde bedrag, legde u dan ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende het bedrag dat u toch ontvangen zou hebben.

Voorts valt uit uw verklaringen bij DVZ af te leiden dat uw broer door de politie verdacht werd betrokken te zijn geweest bij de brand in uw appartement: "Mijn vader is naar het politiekantoor te Karada gegaan en hij heeft gevraagd waarom de politie mijn jongste broer had opgepakt. Ze zeiden dat ze dachten dat hij er iets mee te maken had". Bij het CGVS valt u aanvankelijk uit de lucht wanneer dit onderwerp werd

aangesneden. Vervolgens gaf u aan dat uw broer nergens van verdacht werd door de politie maar dat ze beslisten om hem mee te nemen nadat uw broer zei dat hij klacht wilde indienen omdat hij, in tegenstelling tot de politie, niet dacht dat de brand veroorzaakt werd door elektriciteitsproblemen (CGVS p. 30-31).

Uw argumentatie dat uw verklaringen bij DVZ vol fouten zat maakt de incoherenties niet ongedaan. U kreeg immers ruim voldoende kansen bij aanvang van het CGVS-interview om uw fouten te verhelderen. Echter was u er niet van op de hoogte wat er dan precies mis was behalve dat Z. niet uw baas was zoals bij DVZ werd genoteerd. Dat u zich verder niet herinnerde wat de fouten waren ondanks het feit dat u deze zou hebben doorgenomen met uw advocaat is erg opmerkelijk (CGVS p. 4-7). Bovendien zijn de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld (deels) van die aard dat ze over data/termijnen en bedragen gaan waardoor het onwaarschijnlijk is dat over al deze elementen misverstanden of vertaalfouten bij DVZ zouden zijn geslopen.

Gelet op de gebrekkige logica doorheen uw asielrelaas en rekening houdend met de incoherente verklaringen die u aflegde dient te worden vastgesteld dat er op basis daarvan niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de bovenstaande bedreiging haalde u aan dat u in juni 2006 werd ontvoerd door een groep soennieten. U werd op een onbekende plaats geboeid vastgehouden door uw belagers die bovendien in uw tong knipten. Na een maand kon uw vader u vrij krijgen door losgeld te betalen aan uw ontvoerders (DVZ vragenlijst 3.5.). Deze traumatische gebeurtenis wordt door het CGVS niet betwijfeld. De feiten dateren echter al van ruim tien jaar geleden waardoor de actualiteit van dit incident niet kan worden volgehouden. Bovendien bleef u gedurende die tien jaar ook zonder noemenswaardige problemen in Bagdad wonen. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt ook dat de problemen omwille van het bedrijf de enige reden waren voor uw vertrek uit Irak (CGVS p.24-25). Bijgevolg kan er vandaag op basis van het voornoemde incident niet besloten worden tot een vervolging volgens de Conventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning

van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de

mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend.

Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraaken zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan

een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u afleverde in het kader van uw asielprocedure vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U diende uw nationaliteitsbewijs is, uw identiteitskaart, twee examenkaarten, een kaart van de kamer van koophandel uit 2011 en een woonstkaart van uw vader. Deze documenten geven een goede indicatie van uw identiteit, herkomst en de activiteiten die u uitoefende in Irak. Deze louter persoonlijke gegevens worden door het CGVS niet in twijfel getrokken.

Daarnaast legde u verschillende documenten voor in het kader van uw professionele activiteiten in de ITsector. U legde een fotoreeks voor van uzelf in een kantoorruimte, een leveringscontract voor bandbreedte, drie tansactiebewijzen, een aanbevelingsbrief van uw vorige werkgever, een foto van herlaadkaarten, drie aankoopbonnen van computerwinkels, vier bonnen voor afname van bandbreedte en een huurcontract voor een kantoorruimte. Deze documenten geven een goede indicatie dat u, al dan niet op professionele wijze, werkzaam was binnen de IT-sector. Evenwel dient hierbij de kanttekening gemaakt te worden dat zij niet meer doen dan dat. Geen van bovenstaande documenten vormt een objectief bewijs voor uw bewering dat u een eigen bedrijf/ afdeling zou gerund hebben.

Specifiek inzake het leveringscontract voor bandbreedte kan bovendien worden opgemerkt dat het minstens opmerkelijk is dat de internetleverancier een contract voor de levering van bandbreedte zou opstellen op briefpapier van de afnemer, in dit geval VPN, het bedrijf waarvoor u actief zou geweest zijn.

Inzake het huurcontract van de kantoorruimte kan terzijde worden opgemerkt dat er een inhoudelijke fout terug te vinden was die de echtheid van het contract op de helling zet. Het contract spreekt meermaals over een verhuur van een kantoorruimte voor de periode van twee jaar. In datzelfde contract werd echter genoteerd dat de verhuur van de kantoorruimte loopt over de termijn vanaf 1 januari 2014 tot aan 31 december 20116, wat geen twee maar drie volledige kalenderjaren zijn.

Aangezien voorts de uitgaande betalingen weinig zeggen over uw eventuele rol of positie bij VPN zijn de inkomende bedragen de meest waardevolle documenten. Uit deze inkomende betalingen valt echter weinig af te leiden. Het zijn geen facturen maar drie overschrijvingsbewijzen met grotendeels irrelevante vrije mededelingen. Bij de eerste inkomende betaling, gedateerd op 24 mei 2015, wordt bovendien uw beroep vermeld en volgens dit document zou dit student zijn.

Los van de bovenstaande opmerkingen dient ook te worden opgemerkt dat de documenten die u afleverde in het kader van uw professionele activiteiten niet van die aard zijn dat ze enige invloed hebben op de vaststellingen die werden gedaan inzake uw asielaanvraag.

Verder legde u een ontheemdenkaart voor van uw vader, een infokaart voor ontheemden en een document dat uw registratie in Saidiya bevestigt. In het kader van uw ontvoering zijn jullie weggevlucht uit de wijk Saidiya. Deze documenten zijn een goede ondersteuning van deze verklaring. Bovendien legde u aangaande uw ontvoering ook diverse medische documenten uit Irak voor waardoor u er in slaagde om uw ontvoering verder te staven. Daarnaast diende u dienaangaande ook een document in van een Belgische arts waarin de vaststelling van drie littekens werd gedaan. Hierbij wordt eveneens de link gelegd met de ontvoering waar u het slachtoffer van werd in 2006. Echter, doordat deze ontvoering reeds meer dan tien jaar geleden zich voordeed, is er aangaande dit incident geen sprake van een actuele vrees voor vervolging of ernstige schade. Uw advocaat stuurde ook nog een psychisch attest op waarin gewag wordt gemaakt van psychosomatische problemen en een angst- en wanhoopsgevoel. Voorts wordt verwezen naar uw verklaringen waarin u aangaf dat u reeds in Irak een psycholoog heeft bezocht die bepaalde mentale problemen vaststelde. Echter is dit enkel op uw verklaringen gebaseerd en brengt u geenszins enig bewijs aan dat u reeds in Irak een psycholoog opzocht, laat staan voor welke periode dit was en hoeveel keer u hem bezocht. Betreffende de verwijzing naar de ontvoering van 2006 werd reeds gesteld dat u nadien nog tot 2015 in Bagdad bleef wonen en u aangaf dat de problemen uit 2015 de enige reden waren waarom u Irak verliet. Bijgevolg kunnen de overigens vage verwijzingen naar uw psychische problemen waarvan het niet mogelijk is de oorzaak van deze na te gaan op zich dan ook niet volstaan om een internationale beschermingsstatus te rechtvaardigen.

Voorts diende u een document in waarin staat dat u toestemming krijgt voor één verlofdag op school. Het is echter onmogelijk om op basis van dit document een oorzakelijk verband te maken met de problemen die u aanhaalde in uw asielaanvraag.

Daarnaast diende u een doktersbriefje uit Bagdad in waarmee u wilde aan te tonen dat u (recentelijk) afkomstig bent uit Bagdad. Uw herkomst uit Bagdad wordt door het CGVS niet betwijfeld.

Verder diende u nog twee documenten in die u onderweg tijdens uw reisweg naar België ontving. Hiermee wilde u uw reisweg ophelderen.

Deze documenten komen overeen met de data die u opgaf voor uw reisroute. U vermeldde bovendien dat uw gsm-toestel defect raakte tijdens uw reisweg. U diende hierbij documenten in waarin staat dat u dit toestel heeft ingediend in ruil voor een forfaitaire vergoeding. Er wordt echter niet getwijfeld aan uw reisroute die bovendien geen verdere implicaties heeft op uw asielaanvraag.

Tenslotte diende u de (gedeeltelijke) resultaten in van een bloedonderzoek dat werd uitgevoerd in België. Dit document heeft evenmin invloed op uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift vooreerst de aandacht op het feit dat zijn gehoor bij de Commissaris-generaal in een gespannen sfeer verliep en voor hem een negatieve ervaring was. Hij beweert dat de communicatie niet goed verliep en dat hij de indruk kreeg dat men het wilde voorstellen alsof hij verwarring schepte om zijn ongeloofwaardigheid te camoufleren, hetgeen niet het geval was. Verzoeker wenst bovendien op te merken dat hij psychologische ondersteuning krijgt.

Verzoeker betwist verder verschillende motieven van de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

(i) Zo betwist verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat zijn asielrelaas een gebrekkige logica vertoont die afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Hij meent dat hij de complexe toestand duidelijk heeft uiteengezet en stelt dat een gebrek aan logica geen afdoende reden is om zijn geloofwaardigheid teniet te doen, gezien heel wat gebeurtenissen of menselijke handelingen verre van logisch zijn.

Verzoeker vestigt de aandacht op het feit dat zijn zaak gelegen was in de Al Karada wijk, die volledig in handen is van sjiiitische milities, waardoor hij door hen gebonden is. Hij verduidelijkt dat de netwerkdirecteurs van beide bedrijven tot een akkoord kwamen voor tijdelijke levering, met de bedoeling om in de tussentijd in onderling akkoord een oplossing te vinden voor het conflict. Verzoeker stelt dat hij, in de zone waar hij werkte, verplicht was om op dit voorstel in te gaan, aangezien Z. en zijn familieleden hoge functies bekleden binnen Jaysh El Mahdi. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij Z. herhaaldelijk heeft opgebeld in een poging zijn geld te krijgen en stelt dat hij met de gekochte bandbreedte niets anders kon doen aangezien deze geprogrammeerd was voor een welbepaalde server en periode. Verzoeker wijst erop dat hij documenten heeft neergelegd als bewijs van zijn werk en transacties.

(ii) Waar de bestreden beslissing verwijst naar tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip van de meest ingrijpende incidenten in zijn asielrelaas, stelt verzoeker dat hij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de war was en moe omwille van zijn reis. Hij kon pas achteraf, bij het terugvinden van zijn documenten, de temporele aanknopingspunten installeren en een correct chronologisch verloop van de gebeurtenissen schetsen. Dit heeft volgens hem niets te maken met zijn geloofwaardigheid, maar wel met de omstandigheden van het gehoor enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker anderzijds.

(iii) Inzake de andere tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, werpt verzoeker op dat de omstandigheden van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangepast waren aan zijn toestand en kwetsbaar profiel. Hij wijst erop dat hij bij het begin van het gehoor bij de Commissaris-generaal duidelijk probeerde te maken dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken niet accuraat, volledig en juist is, maar daar niet in slaagde. Hij stelt dat niet mogelijk was om bij het begin van het gehoor zijn hele relaas spontaan te corrigeren, temeer daar het verslag in het Nederlands werd opgesteld.

(iv) Met betrekking tot de ontvoering in 2006, betwist verzoeker dat deze gebeurtenis geen invloed heeft op de beoordeling van de actuele vrees voor vervolging. Hij stelt dat deze traumatische gebeurtenis uit het verleden invloed heeft op de persoonlijkheid van een kandidaat-vluchteling. Het valt dan ook niet te ontkennen dat deze gebeurtenis uit het verleden de actuele vrees, bij het voorvallen van een nieuw incident, beïnvloedt.

(v) Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, vraagt verzoeker zich af welk niveau het blind geweld moet halen om te beantwoorden aan de opgelegde norm, die volgens hem trouwens zeer vaag wordt omschreven met verwijzing naar jurisprudentie van het EVRM en het HvJ. Verzoeker behoudt zich eveneens het recht voor hierop terug te komen tijdens de zitting, in de mate dat de situatie onderhevig is aan veranderingen.

(vi) Inzake de documenten voorgelegd door verzoeker, wenst deze op te merken dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht door een uitgebreid dossier van stavingstukken mee te delen. Hij stelt dat het ronduit bedenkelijk is dat deze allen worden afgedaan als niet ter zake dienstig of nog niet overtuigend. Verzoeker vraagt aldus deze stukken opnieuw te bestuderen en hem het voordeel van de twijfel te gunnen.

2.1.2. In een aanvullende nota van 12 april 2017 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.1.3. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende stukken:

- RvV 18 augustus 2016, nr. 176 260 (stuk 1).
- Foto's van verzoeker in Tikrit (stukken 2 en 3).
- Psychologisch attest van verzoeker van 23 maart 2017 (stuk 4).
- Kopie van paspoort van verzoeker (stuk 5).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. Op de Commissaris-generaal rust de verplichting om een zorgvuldige en aangepaste behandeling van het gehoor van de kandidaat-vluchteling te garanderen. Dit houdt onder meer in dat, zodra er zich belangrijke incidenten voordoen die een negatieve impact kunnen hebben op het vermogen en vertrouwen van de kandidaat-vluchteling om vrijuit en ongestoord te kunnen spreken, hierop constructief moet worden gereageerd. Ook verzoeker dient bij te dragen tot het correct verloop van een verhoor en dient problemen direct en concreet te melden. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst opmerkt dat het gehoor bij de Commissaris-generaal in een gespannen sfeer verliep, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag inderdaad blijkt dat er zich tijdens het begin van het gehoor incidenten hebben voorgedaan die een gespannen situatie veroorzaakten (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 1-7). De Raad stelt echter eveneens vast dat verzoeker nadien uitgebreid de kans heeft gekregen om zijn asielrelaas toe te lichten en dat hij geen meldingen meer gemaakt heeft van enige problemen inzake de communicatie. Evenmin formuleerde hij enige opmerking in die zin wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 31). Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsgrijpt, dan nog dient te worden aangetoond dat de aangeklaagde omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed. Verzoeker dient zijn grief nuttig en concreet aan te voeren, wat niet het geval is. Verzoeker toont immers niet aan waarom de Raad desgevallend geen rekening kan houden met bepaalde verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal en die de kern uitmaken van verzoekers asielrelaas. Verzoekers verweer dat hij de indruk kreeg dat men het wilde voorstellen alsof hij verwarring schepte om zijn ongeloofwaardigheid te camoufleren, kan niet dienstig worden aanvaard. De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit in hoofde van de dossierbehandelaar kan worden afgeleid. Er dient opgemerkt te worden dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker. Verzoeker volhardt in wezen in zijn afgelegde verklaringen, maar gaat hierbij voorbij aan de concrete motieven die de bestreden beslissing onderbouwen waarom geen geloof kan worden gehecht aan de feiten zoals voorgehouden door verzoeker, zijnde het feit dat verzoekers verklaringen een fundamenteel gebrek aan logica vertonen die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig

ondermijnen. Waar verzoeker stelt dat een gebrek aan logica geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, stelt de Raad vast dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert maar er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Waar verzoeker bovendien aanvoert dat hij niet vrij was om te handelen omwille van de sjitische milities, dient opgemerkt te worden dat dit een blote bewering is die niet wordt onderbouwd door concrete elementen of gegevens en die derhalve niet wordt aangenomen door de Raad. De Commissaris-generaal motiveerde aldus terecht dat:

“Hoewel u relatief onduidelijke verklaringen aflegde inzake de bedrijfsstructuur van VPN, blijkt uit uw verklaringen dat deze internetprovider enerzijds wel verschillende afdelingen heeft, maar dat het anderzijds nog steeds om één en hetzelfde bedrijf gaat. Door overbelasting van het moederbedrijf beslisten de directeurs van het eerste VPN-bedrijf een tweede vestiging te openen onder dezelfde naam op een andere plaats in Bagdad en zij droegen hierbij de verantwoordelijkheid over deze afdeling over aan u. Ondanks het feit dat u een zekere graad van vrijheid en zelfstandigheid genoot inzake het dagelijks bestuur, bevestigde u dat het eerste VPN-bedrijf het hoofdbedrijf bleef van de organisatie (CGVS p. 14). Deze hiërarchische verbondenheid werd door uzelf bovendien bevestigd doordat u verklaarde dat u als een soort tussenpersoon bandbreedte diende te kopen van het hoofdbedrijf (het eerste VPN-bedrijf) om het daarna door te verkopen aan klanten van u (CGVS p. 6 en 15-16).

In het licht van de voormelde bedrijfsstructuur zijn de verklaringen die u aflegde weinig logisch. U verklaarde immers dat er een probleem ontstond tussen het moederbedrijf VPN en de televisiezender Al Farqadin waarbij door beide partijen geweigerd werd om een vergoeding te betalen voor aan elkaar geleverde diensten. Volgens het contract dat werd opgesteld diende de televisiezender elke maand een bedrag te betalen aan het VPN-bedrijf waar u voor werkte. In totaal was Al Farqadin 15.000 Amerikaanse dollar verschuldigd aan VPN en aangezien Al Farqadin weigerde te betalen werd de internetvoorziening stopgezet waardoor de televisiezender de facto buiten dienst was (CGVS p. 22). De netwerkdirecteur van VPN, Hu., zou volgens u door deze situatie problemen hebben gekregen met de netwerkdirecteur van de televisiezender, Z. (CGVS p. 6). Merkwaardig genoeg verklaarde u vervolgens dat met name Hu. en Z. een akkoord vonden om VPN alsnog bandbreedte te laten leveren aan Al Farqadin. Zo werd er tussen die twee netwerkdirecteurs afgesproken dat u vanuit uw vestiging in Karada de levering zou verzorgen (CGVS p. 22).

Zodoende ontstaat, volgens uw verklaringen, de uiterst eigenaardige situatie dat VPN aanvankelijk de internetvoorziening aan Al Farqadin stopzet bij wijze van vergelding wegens niet-betaling voor geleverde diensten. Meteen daarna blijkt dan echter dat er in essentie een quasi identiek contract wordt opgesteld door VPN waarbij zij één van hun afdelingshoofden, uzelf, als tussenpersoon zouden inzetten om de bandbreedte te leveren.

Het is vooreerst erg opmerkelijk dat de netwerkdirecteur van VPN zich dermate vergevingsgezinds zou opstellen ten aanzien van een wanbetaler met een openstaand schuldsaldo van 15.000 dollar, zeker wanneer blijkt dat dit bedrijf hem in de problemen brengt en de afgesproken contactvoorwaarden schendt. De situatie wordt echter nog onwaarschijnlijker wanneer uit uw verklaringen blijkt dat diezelfde netwerkdirecteur nieuwe contractvoorstellen afsluit met de televisiezender Al Farqadin zonder dat er enige oplossing is gevonden voor het hierboven vermelde probleem.

Er kan ook opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat u, middels ondertekening van het nieuwe contract, akkoord ging om een contract van die omvang samen te ondertekenen met een partij die net voordien contractbreuk pleegde met uw moederbedrijf en een duidelijk pertinente wanbetaler was.

De verklaringen die u aflegde vertonen een dermate onlogisch karakter dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op losse schroeven komt te staan. Deze vaststelling wordt bovendien versterkt doordat u uw verklaringen evenmin aannemelijk kon maken op basis van documenten. Zo kan er in uw geval verwacht worden dat u, bijvoorbeeld, het contract dat werd afgesloten en door u werd getekend zou kunnen voorleggen aangezien dit een cruciaal aspect vormt binnen uw asielrelaas. U legde enkele aankoopbonnetjes uit computerwinkels voor, een aantal overschrijvingsformulieren en een contract waarin staat dat u internet zal afnemen van een ander bedrijf genaamd ‘Ofouk al Shames’. Dergelijke documenten hebben geen enkele connectie met uw problemen en tonen bovendien ook, strikt genomen, niet aan dat u verantwoordelijk was over een afdeling van het bedrijf VPN. Inzake het verdere verloop van de bovenstaande situatie is er evenzeer sprake van een gebrek aan logica. De televisiezender was u, door het nieuwe contract dat zij met u afsloten, een bedrag verschuldigd van 18.000 dollar. U ontving bij aanvang van het contract een eerste schijf van 3.000 dollar uitbetaald (CGVS p. 22-23).

Nadien werd echter nooit nog (een deel van) het resterende verschuldigde bedrag aan u overgemaakt (CGVS p. 27-28). Aangezien u uw bandbreedte zelf diende te kopen bij het moederbedrijf VPN is het opmerkelijk dat u slechts zeer beperkte inspanningen leverde om uw tegoeden terug te vorderen. Volgens uw verklaringen zou u gedurende de eerste vijf maanden van het zes maanden durende contract elke maand gebeld hebben naar het bedrijf (CGVS p. (...)). Gezien het om erg grote bedragen

gaat die met eigen middelen dienden te worden bekostigd is het opmerkelijk dat u geen andere stappen heeft ondernomen om het door u afgesloten contract te laten naleven (CGVS p. 28). Bovendien heeft u merkwaardig genoeg geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de levering van de bandbreedte stop te zetten bij niet-naleving van het contract, hetgeen uw moederbedrijf wel heeft gedaan. U besloot daarentegen de internetvoorziening voor de volledige termijn van het contract onaangeroerd te laten. U verklaarde hierover dat u de bandbreedte toch al gekocht had en dat u er enkel schade zou van ondervinden indien u de internetvoorziening zou stopzetten (CGVS p. 28). Echter maakte u geen enkele melding van enige inspanning om in die periode, desnoods via het moederbedrijf, een andere afnemer voor de bandbreedte te zoeken hetgeen redelijkerwijs een optie kon geweest zijn.

Het was volgens uw verklaringen daarenboven de netwerkdirecteur van Al Farqadin zelf die u op de hoogte bracht van de stopzetting van het contract. Dit is eens te meer een opmerkelijke situatie binnen uw relaas. Volgens uw verklaringen werd u door uw belager Z. in juni, aan het einde van het lopende contract, opgebeld met de boodschap dat hij geen service meer wilde en dat hij internet van een ander bedrijf zou kopen (CGVS p. 27). Gezien Z. en diens televisiezender reeds een half jaar op uw kosten hun bedrijf draaiende hielden en geen aanstalten maakten om u voor de bandbreedte te vergoeden, is het opmerkelijk dat zij uit eigen beweging u zouden opbellen om de dienstverlening stop te zetten. De handelingen die zowel uzelf als uw afnemers stelden nadat het contract werd afgesloten en niet werd nageleefd zijn opnieuw dermate onlogisch dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten.”

De Raad stelt bovendien vast dat dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ondergraven door verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal. Verzoekers verweer dat zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure foutief werden weergegeven, kan niet dienstig worden aanvaard. De bestreden beslissing oordeelde immers correct dat verzoeker verschillende keren de kans werd geboden om deze fouten te corrigeren bij het begin van het gehoor bij de Commissaris-generaal, waarbij verzoeker enkel kon vermelden dat Z. niet zijn baas was, maar geen andere fouten kon corrigeren (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 1-7). Dienaangaande merkt de Raad op dat een kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van de nodige informatie over zijn asielaanvraag, en het aan de verzoeker is om de nodige feiten en alle relevante aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gelet op de medewerkingsplicht van verzoeker kan aldus redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij proactief de nodige inspanningen leverde om alle fouten in het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken bij aanvang van het gehoor bij de Commissaris-generaal te vermelden, *quod non in casu*. Waar verzoeker opwerpt dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou aangepast zijn aan verzoekers toestand en kwetsbaar profiel, dient opgemerkt te worden dat uit de door verzoeker neergelegde medische attesten niet blijkt dat zijn psychologische toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverminderd overeind blijven. De in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en correcte motieven worden aldus overgenomen door de Raad. De in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en correcte motieven worden aldus overgenomen door de Raad:

“Voorts dient te worden vastgesteld dat u op meerdere vlakken in uw relaas tegenstrijdige verklaringen aflegde hetgeen het weinig geloofwaardige karakter van uw relaas dan ook verder bevestigt.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af inzake het tijdstip van het meest ingrijpende incidenten in uw relaas, namelijk de brandstichting in uw appartement waar u woonde en uw professionele activiteiten uitoefende. Dienaangaande verklaarde u bij DVZ: “Eind juli 2015 heeft Z. het bedrijf VPN in brand gestoken”. (DVZ vragenlijst 3.5) Wanneer bij het CGVS gevraagd werd naar wanneer uw laatste werkdag was antwoordde u daarentegen: “14 mei 2015. Nee, sorry 14 augustus 2015 was mijn laatste dag. Op die dag werd mijn bedrijf in brand gestoken en op die dag ben ik naar karbala gegaan.” (CGVS p. 17) Aangezien de brand de zeer concrete aanleiding van uw vlucht was en u diezelfde dag Bagdad ontvluchtte kan verwacht worden dat u met enige precisie kan aanduiden wanneer het incident plaatsvond. Wanneer u twee incoherente verklaringen aflegt met een discrepantie van meer dan een halve maand kan nog weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen ter zake. Bovendien kan terzijde nog vermeld worden dat u geen documenten voorlegde in het kader van de brand die werd gesticht in uw appartement, dat zich nochtans op slechts driehonderd meter afstand van de woonplaats van uw oom bevond (CGVS p. 23). Op het einde van het interview bij DVZ gaf u wel mee dat u foto's had ontvangen via de applicatie WhatsApp, doch legde u geen documenten in die zin voor. Geen rapport van de ordediensten die ter klaarblijkelijk ter plaatse zijn gekomen, geen foto's van de schade die werd toegebracht of enig ander document dat uw beweringen zou kunnen staven.

Voorts gaf u aan dat u in juni 2015 door bewakingsagenten in opdracht van Z. in elkaar werd geslagen toen u (uiteindelijk) naar het bedrijf ging om uw geld op te eisen. Kort voordien toen u een eerste keer ging werd u wandelen gestuurd door de algemeen directeur B. die u liet weten dat u zich tot Z., de

onderhandelaar van het contract, diende te richten (CGVS 23, 26 27). Dienaangaande dient echter te worden opgemerkt dat u bij DVZ, waar u een relatief uitgebreide verklaring aflegde, op geen enkel moment melding maakte van de vechtpartij waar u het slachtoffer van werd. Nochtans kan verwacht worden dat u een dergelijk noemenswaardig persoonlijk trauma waarbij u door meerdere bewakingsagenten in elkaar werd geslagen logischerwijze zou vermeld hebben, te meer dit samen met de brand het meest frappante vervolgingsfeit betreft inzake de reden van uw vertrek uit Irak.

Naast de vastgestelde incoherenties betreffende de door u verklaarde vervolgingsfeiten legde u evenzeer incoherente verklaringen af aangaande het contract met Al Farqadin hetgeen de oorzaak van uw vervolgingsproblemen betreft. Zo verklaarde u bij DVZ dat u begon te werken bij het telecombedrijf VPN in 2012 en daar voegde u aan toe: "Ik heb hier zes maanden gewerkt. Ik kreeg de eerste maand een loon van 1.500 dollar uitbetaald. De volgende vijf maanden kreeg ik niets." Uit de verklaringen blijkt duidelijk dat deze loonderving aan de basis van uw vervolgingsproblemen lag (DVZ vragenlijst 3.5.) Bij het CGVS spreekt u vooreerst niet over een loon maar over een contract dat u met een klant zou hebben afgesloten. Bovendien handelt dat contract van zes maanden over de periode vanaf 1 januari 2015 waarbij u een bedrag van 3.000 dollar ontving en de volgende vijf maanden niets meer van het resterende bedrag van 15.000 dollar te zien kreeg (CGVS p. (...)). Los van het contextuele verschil inzake het verschuldigde bedrag, legde u dan ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende het bedrag dat u toch ontvangen zou hebben.

Voorts valt uit uw verklaringen bij DVZ af te leiden dat uw broer door de politie verdacht werd betrokken te zijn geweest bij de brand in uw appartement: "Mijn vader is naar het politiekantoor te Karada gegaan en hij heeft gevraagd waarom de politie mijn jongste broer had opgepakt. Ze zeiden dat ze dachten dat hij er iets mee te maken had". Bij het CGVS valt u aanvankelijk uit de lucht wanneer dit onderwerp werd aangesneden. Vervolgens gaf u aan dat uw broer nergens van verdacht werd door de politie maar dat ze beslisten om hem mee te nemen nadat uw broer zei dat hij klacht wilde indienen omdat hij, in tegenstelling tot de politie, niet dacht dat de brand veroorzaakt werd door elektriciteitsproblemen (CGVS p. 30-31).

Uw argumentatie dat uw verklaringen bij DVZ vol fouten zat maakt de incoherenties niet ongedaan. U kreeg immers ruim voldoende kansen bij aanvang van het CGVS-interview om uw fouten te verhelderen. Echter was u er niet van op de hoogte wat er dan precies mis was behalve dat Z. niet uw baas was zoals bij DVZ werd genoteerd. Dat u zich verder niet herinnerde wat de fouten waren ondanks het feit dat u deze zou hebben doorgenomen met uw advocaat is erg opmerkelijk (CGVS p. 4-7). Bovendien zijn de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld (deels) van die aard dat ze over data/termijnen en bedragen gaan waardoor het onwaarschijnlijk is dat over al deze elementen misverstanden of vertaalfouten bij DVZ zouden zijn geslopen."

De Commissaris-generaal oordeelde bovendien terecht dat:

"Naast de bovenstaande bedreiging haalde u aan dat u in juni 2006 werd ontvoerd door een groep soennieten. U werd op een onbekende plaats geboeid vastgehouden door uw belagers die bovendien in uw tong knipten. Na een maand kon uw vader u vrij krijgen door losgeld te betalen aan uw ontvoerders (DVZ vragenlijst 3.5.). Deze traumatische gebeurtenis wordt door het CGVS niet betwijfeld. De feiten dateren echter al van ruim tien jaar geleden waardoor de actualiteit van dit incident niet kan worden volgehouden. Bovendien bleef u gedurende die tien jaar ook zonder noemenswaardige problemen in Bagdad wonen. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt ook dat de problemen omwille van het bedrijf de enige reden waren voor uw vertrek uit Irak (CGVS p.24-25). Bijgevolg kan er vandaag op basis van het voornoemde incident niet besloten worden tot een vervolging volgens de Conventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig, omdat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en elk dossier individueel wordt beoordeeld. Bovendien dient opgemerkt te worden dat *in casu* geen rekening moet gehouden worden met het voornoemde incident bij de beoordeling van verzoekers voorgehouden asielrelaas, aangezien dit reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld.

Wat verzoekers neergelegde documenten betreft, dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde wordt ontzegd.

De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De appreciatie van de Commissaris-generaal wordt bovendien niet *in concreto* betwist door de verzoeker. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat:

"De documenten die u afleverde in het kader van uw asielprocedure vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U diende uw nationaliteitsbewijs is, uw identiteitskaart, twee examenkaarten,

een kaart van de kamer van koophandel uit 2011 en een woonstkaart van uw vader. Deze documenten geven een goede indicatie van uw identiteit, herkomst en de activiteiten die u uitoefende in Irak. Deze louter persoonlijke gegevens worden door het CGVS niet in twijfel getrokken.

Daarnaast legde u verschillende documenten voor in het kader van uw professionele activiteiten in de IT-sector. U legde een fotoreeks voor van uzelf in een kantoorruimte, een leveringscontract voor bandbreedte, drie tansactiebewijzen, een aanbevelingsbrief van uw vorige werkgever, een foto van herlaadkaarten, drie aankoopbonnen van computerwinkels, vier bonnen voor afname van bandbreedte en een huurcontract voor een kantoorruimte. Deze documenten geven een goede indicatie dat u, al dan niet op professionele wijze, werkzaam was binnen de IT-sector. Evenwel dient hierbij de kanttekening gemaakt te worden dat zij niet meer doen dan dat. Geen van bovenstaande documenten vormt een objectief bewijs voor uw bewering dat u een eigen bedrijf/ afdeling zou gerund hebben.

Specifiek inzake het leveringscontract voor bandbreedte kan bovendien worden opgemerkt dat het minstens opmerkelijk is dat de internetleverancier een contract voor de levering van bandbreedte zou opstellen op briefpapier van de afnemer, in dit geval VPN, het bedrijf waarvoor u actief zou geweest zijn.

Inzake het huurcontract van de kantoorruimte kan terzijde worden opgemerkt dat er een inhoudelijke fout terug te vinden was die de echtheid van het contract op de helling zet. Het contract spreekt meermaals over een verhuur van een kantoorruimte voor de periode van twee jaar. In datzelfde contract werd echter genoteerd dat de verhuur van de kantoorruimte loopt over de termijn vanaf 1 januari 2014 tot aan 31 december 2016, wat geen twee maar drie volledige kalenderjaren zijn.

Aangezien voorts de uitgaande betalingen weinig zeggen over uw eventuele rol of positie bij VPN zijn de inkomende bedragen de meest waardevolle documenten. Uit deze inkomende betalingen valt echter weinig af te leiden. Het zijn geen facturen maar drie overschrijvingsbewijzen met grotendeels irrelevante vrije mededelingen. Bij de eerste inkomende betaling, gedateerd op 24 mei 2015, wordt bovendien uw beroep vermeld en volgens dit document zou dit student zijn.

Los van de bovenstaande opmerkingen dient ook te worden opgemerkt dat de documenten die u afleverde in het kader van uw professionele activiteiten niet van die aard zijn dat ze enige invloed hebben op de vaststellingen die werden gedaan inzake uw asielrelaas.

Verder legde u een ontheemdenkaart voor van uw vader, een infokaart voor ontheemden en een document dat uw registratie in Saidiya bevestigt. In het kader van uw ontvoering zijn jullie weggevlucht uit de wijk Saidiya. Deze documenten zijn een goede ondersteuning van deze verklaring. Bovendien legde u aangaande uw ontvoering ook diverse medische documenten uit Irak voor waardoor u er in slaagde om uw ontvoering verder te staven. Daarnaast diende u dienaangaande ook een document in van een Belgische arts waarin de vaststelling van drie littekens werd gedaan. Hierbij wordt eveneens de link gelegd met de ontvoering waar u het slachtoffer van werd in 2006. Echter, doordat deze ontvoering reeds meer dan tien jaar geleden zich voordeed, is er aangaande dit incident geen sprake van een actuele vrees voor vervolging of ernstige schade. Uw advocaat stuurde ook nog een psychisch attest op waarin gewag wordt gemaakt van psychosomatische problemen en een angst- en wanhoopsgevoel. Voorts wordt verwezen naar uw verklaringen waarin u aangaf dat u reeds in Irak een psycholoog heeft bezocht die bepaalde mentale problemen vaststelde. Echter is dit enkel op uw verklaringen gebaseerd en brengt u geenszins enig bewijs aan dat u reeds in Irak een psycholoog opzocht, laat staan voor welke periode dit was en hoeveel keer u hem bezocht. Betreffende de verwijzing naar de ontvoering van 2006 werd reeds gesteld dat u nadien nog tot 2015 in Bagdad bleef wonen en u aangaf dat de problemen uit 2015 de enige reden waren waarom u Irak verliet. Bijgevolg kunnen de overigens vage verwijzingen naar uw psychische problemen waarvan het niet mogelijk is de oorzaak van deze na te gaan op zich dan ook niet volstaan om een internationale beschermingsstatus te rechtvaardigen.

Voorts diende u een document in waarin staat dat u toestemming krijgt voor één verlofdag op school. Het is echter onmogelijk om op basis van dit document een oorzakelijk verband te maken met de problemen die u aanhaalde in uw asielrelaas.

Daarnaast diende u een doktersbriefje uit Bagdad in waarmee u wilde aan te tonen dat u (recentelijk) afkomstig bent uit Bagdad. Uw herkomst uit Bagdad wordt door het CGVS niet betwijfeld.

Verder diende u nog twee documenten in die u onderweg tijdens uw reisweg naar België ontving. Hiermee wilde u uw reisweg ophelderen. Deze documenten komen overeen met de data die u opgaf voor uw reisroute.

U vermeldde bovendien dat uw gsm-toestel defect raakte tijdens uw reisweg. U diende hierbij documenten in waarin staat dat u dit toestel heeft ingediend in ruil voor een forfaitaire vergoeding. Er wordt echter niet getwijfeld aan uw reisroute die bovendien geen verdere implicaties heeft op uw asielaanvraag.

Tenslotte diende u de (gedeeltelijke) resultaten in van een bloedonderzoek dat werd uitgevoerd in België. Dit document heeft evenmin invloed op uw asielaanvraag."

Waar verzoeker ter terechtzitting een kopie van zijn paspoort neerlegt, dient opgemerkt te worden dat dit document louter betrekking heeft op persoonsgegevens en aldus niets verandert aan bovenstaande analyse. Inzake de foto's neergelegd door verzoeker, dient opgemerkt te worden dat uit deze foto's niet kan afgeleid worden, zoals verzoeker verklaart, dat hij voor zijn werk aanwezig zou zijn in Tikrit of op welke manier de foto's betrekking hebben op verzoekers voorgehouden problemen in zijn land van herkomst. Wat het door verzoeker neergelegde psychologische attesten betreft, dient opgemerkt te worden dat in zoverre verzoeker hiermee wilt aantonen dat de vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te wijten zijn aan zijn psychologische toestand, de Raad vaststelt dat uit te attesten louter blijkt dat hij te kampen heeft met psychische problemen, doch niet dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Verder merkt de Raad nog op dat dergelijke psychologisch attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan.

Er dient opgemerkt te worden dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde trauma's werden opgelopen, noch kan hieruit op geen enkele manier worden afgeleid dat verzoekers mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Aldus kunnen zij de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 17, nr. 1 en 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie "*Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*" van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities,

bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agenschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP